

satisfer les necessitats de la població i cal portar pressa. Aquesta rapidesa, però, queda amplement compensada per la intensitat del treball a les Facultats, les vacances limitades i la disciplina més estricta. L'assistència als laboratoris i amfiteatres és de vuit hores diàries; afegiu-n'hi dues o tres més per a consultes especials i repassos i tindreu una idea de la intensitat amb què treballen els estudiants de medicina. Una tal intensitat de treball és inconcebible en països com el nostre. A la U. R. S. S. s'explica pel fet que la gran majoria, gairebé la totalitat, dels estudiants procedeixin de les classes treballadores i porten a la Universitat, on han entrat exclusivament per vocació, els hàbits de treball i disciplina de la fàbrica, el taller o l'oficina.

L'accés a la Facultat és relativament fàcil. A la U. R. S. S. els títols acadèmics no juguen un paper de tanta importància com als altres països. Allò que compta és la capacitat real, i un infermer o un practicant, per exemple, que hagin demostrat una aptitud indubtable, trobaran tota mena de facilitat per a seguir els estudis de medicina, encara que no comptin amb el certificat d'estudis preparatoris corresponent.

Cal assenyalar, per altra banda, que el tècnic, pròpiament dit, adquireix a la U. R. S. S. una importància cada dia més considerable i es tendeix a crear una sèrie d'institucions destinades a formar un personal estrictament especialitzat, que no hagi cursat els estudis de medicina fonamentals. Actualment, existeix ja tota una sèrie de radiòlegs que no són metges, i, entre ells, n'hi ha de veritablement remarcables, com és el cas, per exemple, de la radiòloga Ivanova, de Moscó, que té un mètode especial per a la recerca dels cossos estranys de l'esòfag que ha donat notables resultats. Entre les iniciatives més dignes d'atenció en aquest aspecte figura la de crear un cos de traumatòlegs que seran sotmesos a dos anys de pràctica pel tractament de ferides, fractures i altres accidents comuns i dels quals no s'exigirà, per exercir, la possessió del títol de metge.

En una paraula, els estudis de medicina a la Rússia soviètica representen una reacció contra el *cientifisme* i el verbalisme eixorcs i a favor de l'eficàcia pràctica immediata. Els resultats obtinguts fins ara són satisfactoris; però encara és

d'hora, naturalment, per a fer un balanç definitiu de l'experiència.

D'aquesta orientació fonamental dels estudis mèdics es desprèn lògicament la immensa importància que ha de concedir-se, a la U. R. S. S., als cursos de perfeccionament i d'especialització.

En els nostres països, un cop l'estudiant ha rebut el seu diploma de metge ha liquidat les seves obligacions formals amb l'estudi, i la possibilitat de perfeccionar-se o especialitzar-se queda al seu arbitri. A la U. R. S. S. el metge no solament forma part professionalment d'una organització de l'Estat, sinó que aquesta organització, el Comissariat de Sanitat, té un particular interès en què segueixi educant-se i instruint-se en el progrés de la ciència i de les seves tècniques.

Pel que fa a l'especialització, l'Estat dóna totes les facilitats per tal que les vocacions individuals trobin el camí obert un cop acabats els estudis generals de medicina. I aquesta especialització s'efectua d'una manera sistemàtica, mitjançant una acurada selecció de les vocacions, que indica si el nou metge ha d'orientar-se en el sentit purament professional, en el de l'ensenyament o en el de la investigació científica. I encara cada una d'aquestes especialitzacions generals pressuposen una sèrie de sub-especialitzacions. Consignem, tot passant, que aquesta especialització troba encara una certa resistència, per tal que, en principi, hom desitjaria que cadascú pogués desenvolupar una activitat diversa, que fes més agradable la vida; però les necessitats del país i els progressos tècnics imposen una orientació completament distinta.

En resum, el metge, en acabar els seus estudis universitaris no es troba abandonat i lliurat a la pròpia iniciativa i al propi arbitri—, sinó que l'Estat, mitjançant organitzacions adequades, el pren sota la seva protecció i li obre àmpliament la via per tal que pugui desenvolupar totes les seves capacitats i convertir-se en un servidor de la ciència útil al país. Una veritable xarxa d'institucions d'ensenyament post-universitari ve a completar la tasca iniciada a la Facultat, la qual en realitat no és més que una primera etapa. D'aquest aspecte, però, de la formació del metge en tornarem a parlar, amb tota la detenció que, per la seva importància es mereix, en el nostre pròxim article.